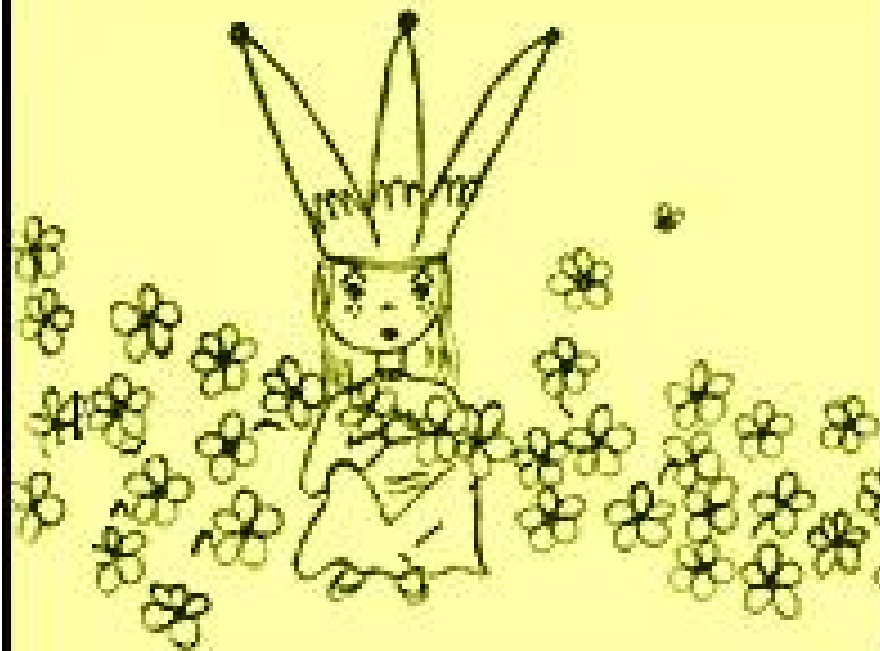
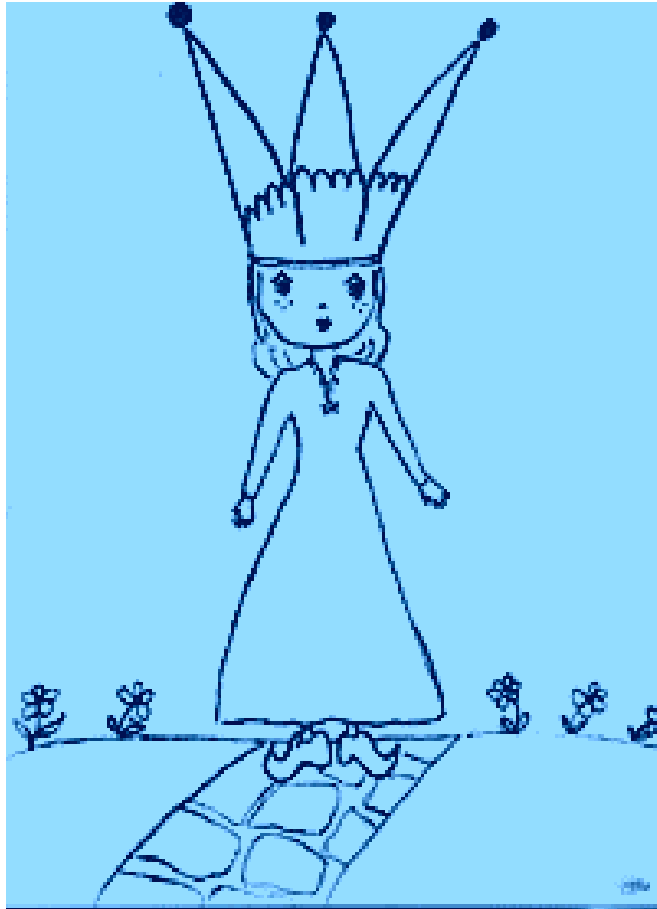

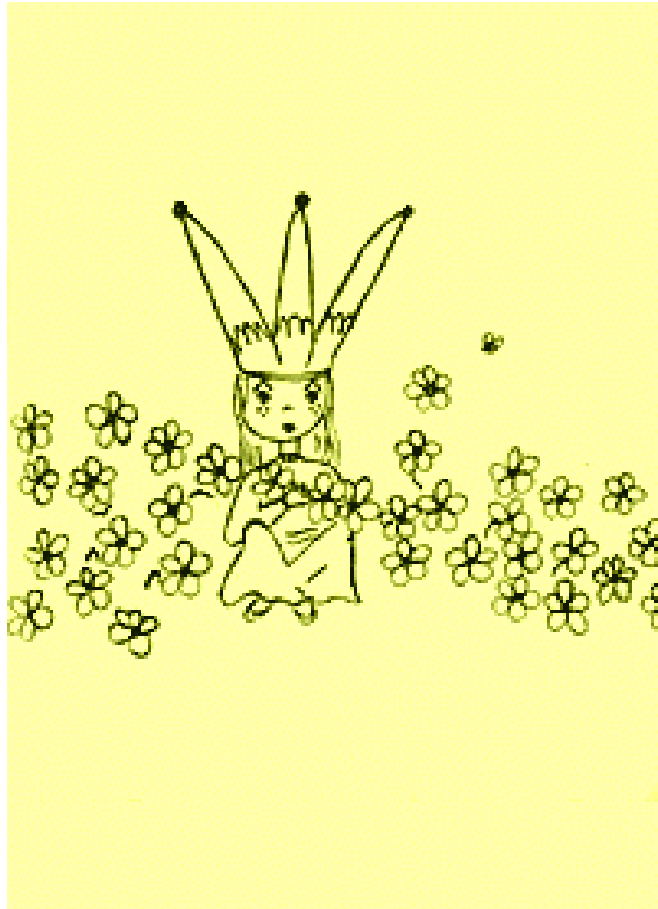
הנסיכה קימי

כתבה ולרי הרדין
ציירה קטי הרדין

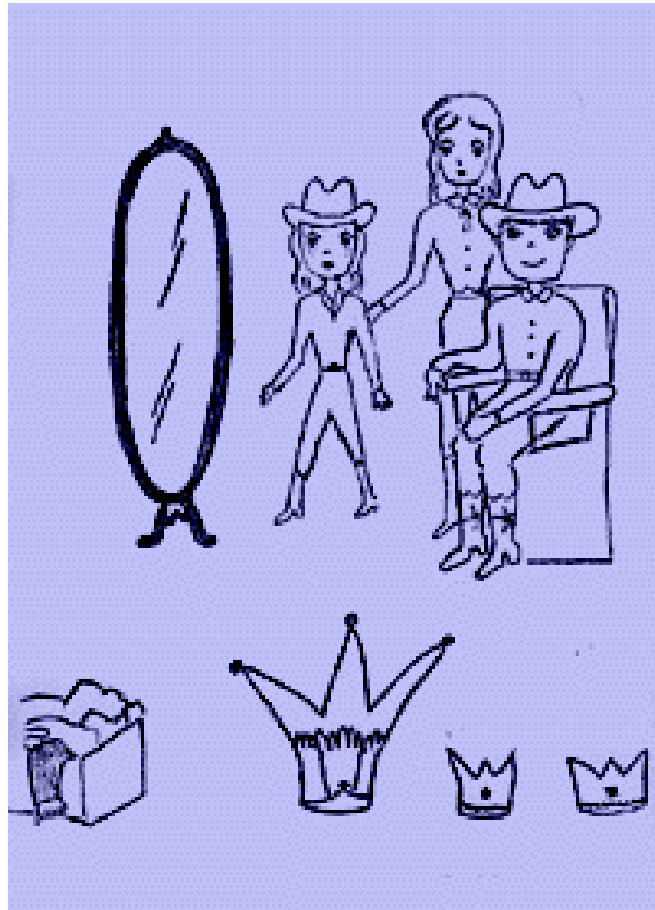
לנסיכה קימי לא הפריעה שמלת המשי הארוכה שלה,
ולא גרגיר האפונה שמתחת המזרון שלה.
מה שהיא שנאה במיוחד היה הכתר הכבד שלה. הכתר
שלה היה כל כך גדול וכבד שהיא נאלצה לנעול נעלי עץ
כבדות במיוחד כדי לא להתהפך.

לפעמים הנעלים האלה עזרו ולפעמים לאו. לא פעם
הנסיכה קימי מצאה את עצמה עם הראש בתוך
ערוגת הפרחים בגינה המלכותית. לקח לה שעות
ארוכות להגיע מכניסה לאולם ועד הכס הקטן שלה
שבין אמא ואבא שלה.
"אמא" אמרה קימי "את מתכננת כל הזמן נשפים אך
גם הכתר שלך כל כך כבד שאינך יכולה כלל לקום
מהכיסא."
"אני אוהבת לרקוד" נאנחה המלכה "אני ואבא כבר
לא רקדנו שנים."
"אמא, אני לא רוצה להיות נסיכה כל הזמן. אולי אוכל
לעשות הפסקה ליום אחד?"
"בעצם למה לא. אבא שלך צריך לנסוע לפגישה עם
הדוכס טומבלה. אז נסע יחד איתו."

"כל כך חם" אמרה המלכה כשהן ירדו מהמרכבה.
"אמא, תורידני את המעילים שלך, אז לא יהיה לך
חם" אמרה קימי.
המלך רק חייך.
טומבלה היה שונה מהאזור בו חיה קימי. לא היו
שם חורשות, לא פייות ולא בתי אבן.
בטומבלה היו רק דרכים מלאי אבק, גדרות עץ
והמון פרות.

קימי והוריה הובאו למחסן, שם כל אחד קיבל זוג מכנסי ג'ינס, כובע בוקרים מיוחד ומגפיים. ואז הם הלכו לחווה של דוכס טומבלה. קימי חשבה שהדוכס יהיה שמח, אך הוא נראה עצוב מאוד.

"הודו, מדוע אתה כל כך עצוב?"
"ששש.., אל תהי כל כך לא נימוסית" גער בה אבא המלך.

הדוכס אמר: "היא לא חסרת נימוסים. אני ביקשתי שתבוא כדי שתעזור לי. את בני הנק כלא פר איום, נושף אש."

"אז אני אלחם בו" אמרה קימי.
"חיילות שלמים לא יכלו להכניע אותו" אמר הדוכס "איך תוכלי את?"

בינתיים הוריה של קימי התעייפו ונרדמו בכיסאותיהם.

"אני חושבת שאעשה זאת בעצמי" אמרה קימי. היא הלכה אחרי הדוכס כדי למצוא את הפר. הם הלכו בדרך מלאת אבק. הם עברו ליד באר מים וערמה של פחים ריקים.

הפר האיום, נושף האש, עמד ליד קקטוס גדול. צבעו היה אפור, עיניו אדומות ועל ראשו היו קרניים ענקיות. הוא עמד לפני מכלאה סגורה. מהמכלאה הציץ על קימי בן הדוכס, הנק.

הפר נושף עשן על הדוכס. "אשרוף אותך כליל אם רק תתקרב אל המכלאה" אמר.

הדוכס השפיל את ראשו. "אז מה תרצה ממני?" שאל. "אני רוצה הכל שיש לך. אני רוצה להיות הדוכס, ולכלוא אותך כמו פרה!"

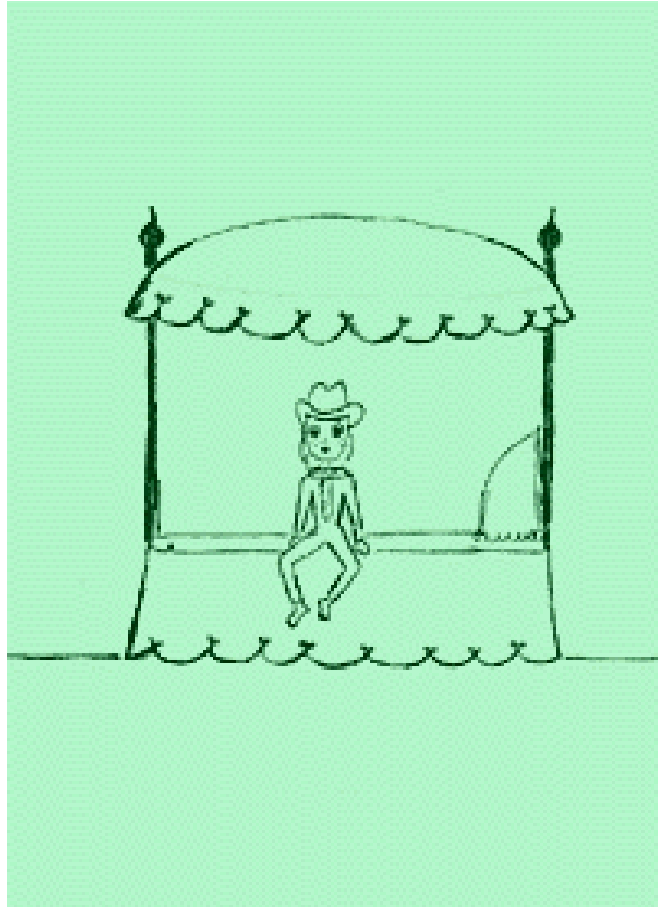
"אל תסכים, אבא!" קרא הנק. "אין לי ברירה."

אבל קימי החליטה לא לתת לפר לנצח. היא רצה לבאר המים ומילאה במים אחד הפחים הריקים.

"עכשיו אכבה את האש שלך" אמרה. היא ניגשה ישר לפר ושפכה מים על פניו.

הפר כעס מאוד: "עכשיו ייקח לי יום שלם להתייבש" קרא. הוא רץ אחרי קימי, אבל ראשו נתקל קקטוס.

הפר לא יכול היה יותר לנשוף אש, הוא נאנח וגנח. "אני נכנע" אמר.

הדוכס פתח את המכלאה.
"תודה ששחררת אותי" אמר הנק.
"אתן לך כל שרק תרצי" אמר הדוכס.
קימי חייכה. "אולי תבקש מההורים שלי שאוכל לכבוש
את הכובע הזה במקום הכתר, כשאחזור הביתה?"

היא הייתה עכשיו מאוד שמחה ורצתה רק לחזור
הביתה ולשכב במיטתה עם האפון תחת המזרון.